

NÁHODNÝ

GÓL

SÉRIA CAROLINA COMETS
TEAGAN HUNTER

NÁHODNÝ GÓL

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: One Timer preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2024 by Ina Nguyenová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2022. ONE-TIMER by Teagan Hunter
Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-15-4
EAN 9788069010154

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nepočítané množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Tash Drake.
Budeš nám velmi chýbat.

1. KAPITOLA

Svadby majú byť šťastnými udalosťami. Plné úsmevov, lásky a slz radosti.

Nemá im dominovať nekonečný smútok a nemajú ich zalievať potoky slz, ktoré by zaplnili prekliate okrasné závieracie poháre.

No predsa som tu, sedím v aute a idem si oči vyplakať, lebo moja sestrička si tento týždeň berie lásku svojho života, zatiaľ čo ja som pred pár dňami podpísala rozvodové papiere.

Nedokážem sa prinútiť vystúpiť a čeliť tomu všetkému.

Nechápte ma zle, mám zo svojej sestričky neskutočnú radosť. Pokiaľ ide o lásku, Harper bola odjakživa cynická, takže je ohromné, že sa chystá prejsť uličkou k oltáru a zložiť manželský sľub. A čo je na tom celom naozaj mimoriadne, berie si hviezdu NHL Collina Wrighta, ale to je úplne iný príbeh.

Sledovať, ako získa dokonalý život, po ktorom v skutočnosti nikdy netúžila, zatiaľ čo ja som si plánovala svadbu už od piatich rokov a myslela som si, že som našla svoj rozprávkový koniec? Hej, to zabolí.

Nie až tak ako zistenie, že váš manžel má milenkú, s ktorou spával dávno *pred tým*, než ste sa vzali, no aj tak to bolí.

Zotriem si slzy stekajúce po lícach, som otrávená – zo slz a z exmanžela a jeho milenkky. Bolo to trápne, no rozplakala som sa aj vtedy, keď Harper prišla domov a mne a mame oznámila, že sa zasnúbila. Rozrevala som sa pred ňou. Doslova som prepukla v plač ako príšerná veľká sestra.

Nemôžem vojsť dnu, keď takto vyzerám.

Po líci sa mi skotúla ďalšia slza a ja si ju zotriem. Nezničím sestrin veľký týždeň smiešnymi slzami.

Na parkovisko sa prirúti starý obitý pikap, hudbu vypaľuje na plné pecky, až mi z toho rinčia okná, a strčí sa na miesto vedľa mňa, akoby sem patril. Som si celkom istá, že nepatrí.

Frustrované zvrástim obočie, lebo ten kretén sa ani len neobťažuje stíšiť decibely. Nevie, že tam dnu sa dvaja šialene zamilovaní ľudia chystajú nacvičovať obrad, aby zajtra mohli spoločne začať nový život?

Huch.

Pri tej predstave sa mi po lícach skotúľajú čerstvé slzy. Silno zavriem oči, snažím sa zahnať myšlienky na to, čo som stratila, a potom si znovu utriem tvár, ktorá určite vyzerá príšerne. Stiahnem tienidlo, aby som sa skontrolovala v tom drobnom zrkadielku, a – hej, vyzerám príšerne. Na lícach mám čierne šmuhy a pod očami rozmazaný mejkap. A to len preto, že nebolo dostať vodoodolnú verziu mojej obľúbenej maskary, ako inak.

Veľmi ma to však neprekvapuje. Odkedy ma môj neverný exmanžel nepríjemne prekvapil, nič mi nevychádza.

Niekoľko mi nacúval do auta a vodič ušiel... z parkoviska *bez* kamier.

Zadržali ma za krádež v obchode, pretože pokladnička mi odmietala uveriť, že prázdny obal od sladkej tyčinky v nákup-

nom vozíku nebol môj, a nakoľko som mala dosť malichernú náladu, dohadovala som sa s ňou.

Och, a môj nový zostrih? Zbabraný, skončila som s krátkym bobom, čo som *nechcela*.

Bolo to niekoľko náročných mesiacov, mierne povedané.

Jediným pozitívom je, že rozvod sa zbytočne nepreťahoval viac, ako to bolo nutné. Thad so všetkým súhlasil, keď si uvedomil, že mám kópie jeho textových správ. Mysleli by ste si, že ako právnik po sebe lepšie zahľadí stopy, ale nie. Nič neschoval, všetko mi nechal na očiach. Uvažujem, či to neurobil naschvál. Jeho správanie mesiace pred našou svadbou – nezáujem o plánovanie a vyvolávanie hádok – ma malo varovať, bola som však príliš zaslepená rokmi, ktoré som vložila do nášho vzťahu, a vidinou vysnenej budúcnosti, takže som nevidela pravdu.

Klamstvá.

Samé veľké klamstvá.

Mala som počúvnuť najlepšiu kamarátku Emiliu, keď povedala, že Thad je kretén, ktorému nemožno veriť. Jasné, povedala to, keď bola opitá, ale na opileckých bľabotoch je niečo pravdy, no nie?

„Volá sa Thad, Hollis. To by ti o tom kreténovi malo povedať všetko, čo potrebuješ vedieť.“

Teraz vidím, že mala pravdu.

Kiežby bola teraz tu. Vždy ma rozosmeje. Dnešný večer však musím pretrpieť sama.

Ale zajtra... zajtra pijeme. A potom ešte trochu. Už teraz viem, že to budem potrebovať.

S povzdychom sa natiahnem krížom cez svoje BMW – dar na umlčanie od Thada, pretože nechcel, aby sa o jeho prehreškoch dozvedeli kamoši z firmy –, aby som otvorila odkladacu priehradku.

A... nič.

Vôbec nič.

„Jediný raz, čo tam nemám napchatých milión obrúskov zo Starbucks...“

Zabuchnem ju, potom si opriem hlavu o sedadlo a snažím sa znova nerozplakať. Potrebujem sa dať do poriadku, nie to ešte zhoršiť.

„Huch. Pozbieraj sa, Hollis. Správaš sa smiešne. Je to len obrúsok. To je všetko. Len obrúsok.“

V očiach ma znovu štípu slzy, pretože nejde *len o obrúsok* – ide aj o svadbu, ktorú určite prerevem, a nie práve z tých správnych dôvodov.

Pevne zavriem oči, aby som zablokovala všetky negatívne myšlienky, ktoré sa mi ženú hlavou, a zhlboka sa nadýchnem.

Potom znovu.

A ešte...

„BOŽEMÔJ!“

Zazriem na starý pikap vedľa seba. Z tej prekliatej hudby mi stále rinčia okná. Nerozumiem, ako je možné, že pri takom hluku sa to preliačené a doškrabané auto s nárazníkom, ktorý podľa všetkého drží len vďaka lepiacej páske, nerozpadne na kusy.

Okná sú tónované, no nie sú také tmavé, že by som nevidela dovnútra. Vodič sa celkom bezstarostne opiera o sedadlo, tmavé slnečné okuliare mu zakrývajú oči a zdá sa, že sa nechystá tak skoro pohnúť.

Myslí to ten kretén vážne?

Je to otravné. *On je otravný.*

Stavím sa, že Harper a Collin premýšľajú, čo je to, dopekla, za neznesiteľný hluk. Nech sa prepadnem, ak tento kretén pokazí nácvik mojej sestričky.

Rozrazím dvere svojho auta, napochodujem ku kreténovmu pikapu a plesnem dlaňou po okne na strane vodiča.

Nepohne sa.

Čo, do...

Znovu plesnem po okne.

Žiadna reakcia. Ani ho nemyklo.

Ten blbec nebodaj spí?

Plesnem po okne tretíkrát a... nič.

Nahnevane odfrknem a prevrátim oči. Následne, pretože mi úplne preskočilo, naposledy zaklopem – lenže tentoraz tam nie je okno a ja vrazím cudzincovi do tváre, čím mu pokrívím okuliare.

Ja... práve som udrela človeka!

„Och, dofrasa!“ zapištím, stiahnem ruku a prikryjem si ňou ústa.

Nedávno som sa rozviedla, môj život je jeden veľký zmätok, práve som udrela človeka a teraz pravdepodobne poputujem do väzenia za napadnutie. Môže to byť ešte horšie?

Chlapík – ktorý mi je matne povedomý, ale nedokážem ho úplne zaradiť – po tej nečakanej rane pohybuje čelustou sem a tam. Zdvihne veľkú ruku, dlhými prstami si masíruje miesto, kde sa moja dlaň dotkla jeho tváre. Hruď sa mu s hlbokým povzdychom zdvihne a potom klesne.

Zadržím dych, keď si pomaly – slimačím tempom – zloží pilotky a prebodne ma tými najúchvatnejšími zelenými očami, aké som kedy videla. Sú také jedinečné a prekrásne, že nahlas zalapám po dychu.

Našťastie si držím ruku stále pevne na ústach, takže pochybujem, že to počuje, čím sa vyhnem ďalšiemu zahanbeniu.

Prižmúri nádherné oči, ktoré majú farbu borovicového ihličia, no ani to ma neprinúti spustiť z nich zrak. Sú také nezvyčajné, nikdy predtým som podobné nevidela. Nie sú však jedinečné svojou farbou, ale vírmi bolesti a tajomstiev, ktoré sa v nich ukrývajú. Tento chlapík si prežil svoje a zocelilo ho to.

Súcitne zvráštim pery, pretože tomu rozumiem. Tiež som zažila veci, ktoré ma zocelili.

„Doriti, to ako vážne?“

A moje pochopenie je zrazu fuč.

Tón jeho hlasu je ostrý a zlovestný. Áno, dobre, možno má dôvod zúriť, v podstate som mu práve vrazila, ale aj tak – je to kretén, ktorý sa prirútil na parkovisko, keď sa vo vnútri odohráva prekliaty nácvik svadby. A to je mimoriadne hrubé, keďže tu nemá čo robiť.

„Myslím to smrteľne vážne. Tvoja naprd hudba je hlučná a rušivá a nemáš tu čo hľadať.“

Jeho hudobný vkus nie je naprd. Milujem tú pieseň. Všetci zbožňujú tú pieseň, čo akurát hrá. Je zločin nemilovať skupinu Queen, ale tomu blbcovi sa to nechystám priznať.

Nadvihne tmavé obočie. „Vážne?“

„Vážne. Toto je súkromná akcia.“

„Takže súkromná akcia?“

„Áno, a...“

Posmešne sa uškrnie... potom stisne gombík, aby znovu zavrel okno, a tým ma vlastne preruší.

Spadne mi sánka, keď zízam na pikap, v ktorom znovu mizne.

Kto si, dopekla, myslí, že je?

Chystám sa opäť búchať na tú prekliatu vec, ale nedostanem šancu. Hlasný hrmot jeho auta náhle ustane a otvorí dvere. Odskočím, aby ma nimi netresol, hoci by to asi bolo spravodlivé.

Vyklízne z pikapu a týči sa nado mnou. Je taký vysoký, že musím doslova zakloniť hlavu, aby som ho videla. Zdvihne ruku, otočí si šiltovku na hlave naopak a mňa rozčúli, že mi tento pohyb pripadá atraktívny, najmä keď je ten chlap totálny pako.

Hoci má na nose znovu tie prekliate pilotky, cítim jeho zlostný pohľad. Okamžite mu ho opätujem, prekrížim si ruky

na prsiach, odmietam ustúpiť. Snažím sa nemyslieť na to, ako smiešne asi teraz vyzerám. Aj keď som vyparadená na nácvik, mám opätky a šaty nad členky, som od neho asi o pätnásť centimetrov nižšia.

„Toto je *súkromná* akcia. Ktoorej časti slova *súkromná* nerozumieš?“

Ukážem na značku, na ktorej je jasne napísané, že parkovisko je uzatvorené, no zdá sa, že mu je to jedno.

Nie.

Cukne mu perami.

Baví sa, a to ma ešte viac našťve.

Opre sa o svoj špinavý pikap, prekríži si ruky cez prsia, akoby si robil pohodlie a nechystal sa odísť, hoci tu očividne nemá čo robiť. „Asi celému. Mohla by si mi to slovo vysvetliť?“

Odfrknem si. „Znamená to, že nie si pozvaný. Nepatríš sem.“

Pokýva hlavou. „A ako vieš, že sem nepatrím? Pokiaľ viem, to *ty* tu nemáš čo robiť.“

Mávnutím ruky ukážem na svoje šaty. „Môj odev hovorí niečo iné.“

„Aha, a prečo je tvoj odev taký dôležitý?“

„Ha!“ ukážem naňho prstom. „Ak by si sem patril, také niečo by si sa nepýtal. Presne by si vedel, prečo som oblečená ako...“

„Ako upätá stará panna?“

Odkedy som tohto muža stretla, už je to druhýkrát, čo nahlas zalapám po dychu.

Upätá stará panna?

Thad sa zvykol rozčúliť zakaždým, keď som si na povinné večery s klientmi obliekla niečo s príliš hlbokým výstrihom. Rýchlo som pochopila, že nemám mútiť vody a mala by som sa zahaliť.

Nikdy som si však nepomyslela, že moja garderóba kričí *upätá stará panna*.

Zazriem naňho a rozhodnem sa ignorovať jeho pichľavú poznámku. „Odíd skôr, než zavolám ochranku.“

Netuším, či tu majú ochranku, ale on nevie, že to neviem.

Rozosmeje sa a je to tichý, hlboký smiech. „Do toho. Zavolaj ich.“

Istota v jeho hlase sa mi nepáči. Znie, akoby dobre vedel, že nemám komu zavolať.

„Spravím to.“

„Dobre. Počkám.“

Provokatívne sa oprie o pikap a sleduje ma.

Čaká.

A čaká.

„Tak?“ opýta sa a nadvihne obočie. „Zavoláš?“

„Nemám mobil.“

„To je v poriadku. Môžeš použiť môj.“

Siahne do zadného vrečka, vytiahne najnovší iPhone a podá mi ho. Prekvapene naň hľadím, to zariadenie je úplným opakom jeho vozidla. Nevyzerá, že by mal mať najnovší model čohokoľvek, nie keď jeho pikap doslova drží pokope vďaka – dofrasa, to má okolo zrkadielka sťahovacie pásy?

„Do toho. Volaj,“ povie a zamáva predou mnou mobilom. Keď sa poň nenačiahnem, pomaly vykrúti pery do úškrnu.

„Och, chápem. Vôbec si nemienila volať ochranku. Len si sa ma snažila odstrašiť, čo?“

„Nie. Zavolám ju.“

Znova zatrasie mobilom a ja si ho nevezmem.

Opäť sa potichu zasmieje, potom si zastrčí mobil do zadného vrečka. Prekríži si ruky a na jeho hlúpych perách sa objaví hlúpy úškrn. „Počúvaj, zlato, ja...“

„Nie som *žiadne* tvoje zlato. Nie som tvoja nič.“ Pristúpim k nemu, pre tú nechcenú prezývku vykrivím pery a nezasta-

vím sa, kým nie som len pár centimetrov od neho, a neústupne naňho nemierim prstom. Nevyzerá ani trochu vystrašený. V skutočnosti sa zdá byť pobavený tým, že ma vytočil, a to ma šťve ešte viac. „Neoprávnene si vnikol na súkromnú akciu a ja...“

Preruší ma zdvihnutím ruky. „Ujasnime si to. Ty si ma udrela a hneváš sa na *mňa*?“

„Neurobila som to naschvál! A udrela som ťa jedine preto, že som sa ťa snažila prinútiť, aby si stíšil tú prekliatu hudbu, lebo toto je súkromná akcia a ty si...“

„Budem hádať... neoprávnene som sem vnikol?“ Pokrúti hlavou, potom sa odtlačí od pikapu a skloní sa, až si zrazu vzájomne pozeráme do očí. Nosy sa nám v tejto chvíli takmer dotýkajú a mala by som byť od strachu celá bez seba, pretože tohto chlapíka nepoznám. Ale nie som. Som príliš nahnevaná, aby som sa bála.

Tiež by som si nemala všímať, že jeho pery vyzerajú byť hebké a spodnú má väčšiu než tú hornú.

Ale všimnem si to.

Len na okamih.

Vtom tie pery pootvorí a všetky myšlienky okrem hnevu mi vyfučia z hlavy.

„No, mám pre teba novinku, *zlato*: Nevnikol som sem neoprávnene, ja...“

Dvere do sály sa otvoria, a to upúta našu pozornosť.

„Bože! Si tu!“ Moja sestrička zatlieska a s úsmevom od ucha k uchu nadšene poskakuje na opätkoch. Nemám inú možnosť, ako jej úsmev opätovať. Collin stojí hneď za ňou, ruky má vo vreckách a so spokojným výrazom na tvári sleduje, ako uháňa po schodoch ku mne.

Harper ma zovrie do náruče a ja spravím to isté, rozplývam sa v jej teplom objatí. Na okamih takmer zabudnem na všetko, čo sa práve stalo, aj na toho kreténa, ktorý stojí neďaleko.

Odtiahne sa a premeria si ma pohľadom. „Vyzeráš...“

„Príšerne? Viem.“ Zotriem si maskaru, čo sa mi roztiekla pod očami. „Prepáč. Bolo to dosť emotívne ráno.“

Na perách sa jej objaví súcitný úsmev, ktorý sa mi nepáči. Nechcem jej súčiť.

Najmä nie tento víkend.

Mávnem rukou. „Už o tom nehovorme. Mám z teba radosť, Harper.“

Jej smutný úsmev sa naraz rozžiarí.

„Ďakujem. Aj ja mám zo seba radosť. A som veľmi rada, že ste sa vy dvaja už stretli,“ povie a kývne hlavou smerom k chlapíkovi stojacemu za nami.

„Super, nezablúdil si,“ ozve sa Collin, potľapká ho po pleci a privedie ma späť do reality.

„Skoro.“ Odvetí s úškrnom, akoby obaja vedeli niečo, čo my nie.

„Prečo sme sa mali stretnúť?“ opýtam sa, hľadím na nich troch. Ako to, že sa všetci navzájom poznajú? Nechápem.

„Veď to je Collinov spoluhráč, s ktorým budeš kráčať uličkou. Pod' už,“ povie, prepletie si ruku s mojou a ťahá ma do budovy. „Obaja meškáte a musíme nacvičovať.“

Toto je môj partner na tento víkend?

Tento chlap? Ktorého som práve udrela do tváre?

Je profesionálny hokejista?

Obzriem sa a vidím, ako pomaly kráča po schodoch za nami, ten arogantný úškrn má stále pricapnutý na tvári.

Môj život je zlý vtip.

2. KAPITOLA

Collin má šťastie, že mi je ako brat, inak by som takúto blbosť ani za svet netoleroval.

Najprv musím stráviť celý víkend so spoluhráčmi mimo sezóny. Nechápte ma zle, chalanov zbožňujem, ale takisto rád trávim čas osamote. A teraz mi vraví, že mám stráviť víkend s babou, ktorá ma len pred pár minútami udrela do tváre.

Jasné, nemal som sa prirútiť na parkovisko ako maniak s hulákajúcou hudbou, ale nemyslím si, že som si zaslúžil, aby mi niekto cudzí vrazil do tváre.

Najmä nie na parkovisku môjho vlastného podniku.

Vrhnem letmý pohľad na útočníčku. Hlavu má zaklonenú a smeje sa na niečom, čo hovorí Emilia, manažérka sociálnych sietí nášho tímu.

Keď ju teraz vidím bez všetkej tej maskary rozmazanej po tvári a šialeného výrazu v očiach... Mal som si všimnúť, že je to Harperina sestra. Očividne sú príbuzné. Majú rovnaký tvar tváre, rovnaké plné pery, rovnaký drobný nos. Dofrasa, aj ich vlasy majú rovnaký odtieň hnedej. Vyzerajú skôr ako

dvojčatá, aj keď viem, že je medzi nimi dvojročný vekový rozdiel.

A odkiaľ mám všetky tieto informácie? Collin. Neustále melie o svojej nastávajúcej. Ale to sa asi dá čakať, keď nájdete tú pravú.

Kedysi dávno som si myslel, že som tiež niekoho takého našiel. Och, ako strašne som sa mýlil. Veľmi, veľmi trápna chyba.

Hollis určite vycíti môj pohľad, pretože sa na mňa pozrie a v priebehu niekoľkých milisekúnd jej z tváre zmizne úsmev a nahradí ho poriadne zamračený výraz. Je to taká rázna zmena, až sa rozosmejem. Samozrejme, to ju rozčertí ešte viac. Akoby jej liezlo na nervy už len to, že existujem.

Zazrie na mňa a môj úsmev sa ešte rozšíri. Zachechcem sa, keď sa mi úplne otočí chrbtom.

Zajtrajší obrad sme si niekoľkokrát nacvičili a zakaždým, keď som si mal s Hollis preplieť ruky, bola meravejšia a odťahovala sa odo mňa. Netrvalo dlho, kým si to všimla Harper, a vzala Hollis nabok. Vôbec netuším, o čom sa rozprávali, ale keď sme si to prechádzali štvrtýkrát, prebehlo to omnoho plynulejšie.

Teraz, keď sme skončili s nácvikom, je Hollis opäť chladná. Je to smiešne, pretože vzhľadom na okolnosti nášho zoznámenia by som mal byť nahnevaný ja.

„Už sa bavíš?“

Vedľa mňa sa objaví môj spoluhráč Rhodes. Odpije si z pohára šampanského a následne si zhlboka povzdychne, ako keby bol zo všetkého rovnako vyčerpaný ako ja. Je to ešte vtipnejšie, keďže z nás všetkých má za sebou najviac manželstiev.

Letmo pozriem na jeho jazvu na tvári a na okamih sa cítim previnilo, pretože aj po takom dlhom čase, čo sa poznáme, je to stále prvá vec, ktorá mi padne do očí. Myslím, že sa to dá čakať, keď sa jazva tiahne od oka cez líce, pretína pery a je taká zmrzačujúca a rozoklaná ako tá jeho.

Ak si to aj všimne, nič nepovie. Namiesto toho si znovu od-
píše a sleduje malý hlúčik pred nami. Nie je tu veľa ľudí, len
okolo dvadsaťpäť, ale tak strašne tu nechcem byť, až sa mi
zdá, že ich je aspoň stovka.

Namiesto odpovede na jeho otázku zavrčím.

Zasmeje sa. „Vyzerá to tak, že si to užívaš asi tak ako ja da-
vy.“

Jeden z najlepších obrancov Carolina Comets Adrian Rho-
des nie je práve známy svojou spoločenskosťou. Je povestný
tým, že sa vyhýba rozhovorom, a aj svojou hráčskou štatisti-
kou. Nevyhľadáva novinárov a už vôbec nie davy ľudí.

Dopekla, kým stretol svoju manželku Ryan, museli sme
bojovať zubami-nechtami, aby sme ho donútili ísť s nami –
jeho spoluhráčmi – po zápase na pivo. Aj keď ho vo väčšine
prípadov stále musíme prehovárať, aby išiel von, za posled-
ný rok sa už veľakrát stalo, že povedal áno aj bez prílišného
pobádania.

No aj tak neznáša davy. Ja nemám problém s davmi; ide
o samotnú udalosť.

„Som len rád, že ma Ryan nenútila dať si kravatu. Mám to-
ho dosť počas sezóny.“

Dofrasa, mne to nemusí hovoriť. Ak by som mohol spáliť
svoj oblek a kravatu, urobil by som to. Viem, že niektorí cha-
lani sa na zápasy radi stroja, ale ja medzi nich nepatrím. Preto
som si obliekol tmavé džínsy a košeľu. Stačí, že sa musím vy-
obliekať zajtra. Nebudem to robiť aj dnes.

„Človeče, som rád, že sme sa na našej svadbe vyhli týmto
formálnym hlúpostiam.“

„Budme féroví, ženil si sa vo Vegas... dvakrát.“

Pri spomienke na to sa zaškerí. „A bez váhania by som to
zopakoval.“

„Aj tú prvú svadbu?“

„Najmä tú prvú. Priviedla ma k Ryan.“

Nad toľkou sladkou zamilovanosťou zvrástim tvár do grimasy.

Rhodes si to všimne a pousmeje sa nad mojimi rozpakmi. „Vieš, je dosť vtipné, že ako chlap, čo má taký veľký odpor k vzťahom, si so sestrou spolumajiteľom jedného z najvyhľadávanejších svadobných priestorov.“

„Ver mi, ani mne tá irónia neušla.“

Nie je to tak dávno, čo za mnou prišla moja mladšia sestra Stacie s nápadom vytvoriť svadobné priestory vedľa pivovaru, ktorý v rodnom meste spoločne vlastníme, a zhodou náhod sa nachádza asi dve hodiny od štadióna, na ktorom hrám.

Uznávam, že ma musela trochu presvedčať, aby som súhlasil s tým nápadom. Sme pivovar – prečo organizovať svadby? Keď som si však uvedomil, ako veľmi jej na tom záleží, považoval som za správne podporiť ju. Predsa len sa pre moje sny a túžby hrať profesionálne hokej vzdala veľkej časti detstva.

Takže k existujúcej budove sme pristavili novú a obe sme prepojili s obrovským vonkajším posezením, ktoré sa dá poľahky zmeniť na dokonalé miesto pre recepciu pod holým nebom.

Nikdy som si nemyslel, že tu budem hostiť spoluhráčovu svadbu, ale Harper si toto miesto zamilovala a ani nevedela, že mi to tu patrí, keďže to nijako nepropagujem. Som skôr tichý spoločník, najmä počas hokejovej sezóny. Bola viac než nadšená, keď som im dal zľavu pre priateľov a rodinu – čo znamená, že som im nezaúčtoval ani cent. Takže to, že ma teraz trápia s týmito kravinami, je skutočne nefér.

Nemám nič proti Collinovi a Harper. Mám z nich radosť. Je medzi nimi niečo výnimočné – niečo skutočné. Presne ako medzi Ryan a Rhodesom.

Nie, problém je, že pohrdam vzťahmi vo všeobecnosti.

Láska a ja? Nevychádzame spolu najlepšie.

Podľa sestry som zaťatý a potrebujem sa jednoducho posunúť ďalej. Jej sa to ľahko povie. Ona nenaletela klamstvu, že dostala ženu do druhého stavu, nepožiadala ju o ruku, neoznámila svoje zasnúbenie celému svetu a následne nezistila, že to všetko bola len lož a pasca, ako sa dostať k peniazom profesionálneho hokejistu.

Pasca, do ktorej som aj hneď padol, dočerta.

A to najhoršie? Skutočne som si myslel, že ju milujem... a viem, že som miloval dieťa, ktoré nikdy neexistovalo. Nesmútil som len nad stratou vzťahu; smútil som nad stratou budúcnosti, ktorá nebola nikdy moja, a nechystám sa vrhnúť do ďalšieho vzťahu. Stačilo mi, že som sa takto popálil raz, ďakujem.

Takže v tejto oblasti to udržiavam nekomplikované a príležitostné. Strela z prvej nefunguje len na ľade. V podstate si s tým vystačím aj v živote.

„Dobre, vážna otázka, všimol si tu ešte niekto nedostatok kočiek?“

Otočíme sa k Millerovi, ktorý zamračené skúma ľudí.

„Po prvé,“ Rhodes ho plesne do tyla, „nie. Prestaň sa snažiť baliť ženy. Po druhé, nehovor *kočky*. Je to divné.“

„Po prvé, *au*. Somár.“ Miller si pošúcha udretú hlavu. „Po druhé, teraz sa nesnažím baliť ženy. Len robím prieskum.“

„Prieskum?“

„Na zajtra,“ dodá.

Prevrátim oči. „Si únavný.“

„A nadržaný. Strašne nadržaný. Aj osamelý.“

„Hej, a čo tvoja pravý ruka?“ poznamená Rhodes, ani sa nepokúša schovať úškrn za pohárom na šampanské.

„To je ten problém.“ Zdvihne spomínanú ruku. „Začína byť unavená. Určite sa mi na nej spravili mozole – aha!“

„Naozaj by som radšej nepreberal tvoje problémy s masturbáciou, Miller,“ poviem mu.